



- [Naslovnica](#)
- [Vijesti](#)
- [Sport](#)
- [Black](#)
- [Rouge](#)
- [Nightlife](#)
- [Forum\(beta\)](#)
- [Forum](#)
- [Video](#)
- [Blogger](#)
- [Igra](#)
- [Info](#)

- [VIJESTI](#)
- [Hrvatska](#)
- [Zagreb](#)
- [Regija](#)
- [Svijet](#)
- [Crna kronika](#)
- [Komentari](#)
- [Novac](#)
- [Znanost](#)

[Login](#) [Register](#) [Postavi za homepage](#)

Upišite tekst za pretragu...

TRAŽI

Sudac koji je donio odluku u slučaju Franak: "EK nije smjela dati upozorenje Hrvatskoj"

Piše: **Hina**

utorak, 12.7.2016. 09:16

Подели 645

— Tekst +



Foto: Shutterstock

SUDAC zagrebačkog Trgovačkog suda Radovan Dobronić, koji je donio presudu u "slučaju franak" protiv osam banaka, smatra da Europska komisija zbog konverzije kredita u eure nije smjela pokrenuti postupak protiv Hrvatske i pritom zanemariti do sada donesene presude kao i ustavnosudski postupak, posebno ne u vrijeme smjene vlasti.

"Institucija koja se poziva na vladavinu prava ne može zanemariti presude i postupak pred Ustavnim sudom jer u suprotnom negira hrvatski pravni poredak", smatra Dobronić čiji osvrt o nedavnoj odluci Europske komisije prenosimo u cijelosti:

Povodom nedavnih informacija o tome da je Europska komisija ocijenila hrvatski zakon o konverziji protivnim pravnoj stečevini EU-a, a nakon što sam uočio da se nastala situacija u Hrvatskoj ne komentira na najbolji način, molim da objavite ovo moje priopćenje u integralnom tekstu, a u svrhu valjanog i objektivnog informiranja javnosti o spomenutom problemu.

Prvo na što treba obratiti pozornost je činjenica da Europska komisija iznosi svoje pravno stajalište o sukladnosti donijetih zakona o konverziji s pravom EU-a i prije nego što je Ustavni sud Republike Hrvatske donio svoju odluku, a povodom zahtjeva za ocjenu ustavnosti tog zakona, kojeg su podnijele pojedine banke koje posluju u Republici Hrvatskoj. Ustavni sud Republike Hrvatske odlučuje o ustavnosti tog zakona, dakle postupak je u tijeku, stoga nije jasno da li Europska komisija prilikom svog ocjenjivanja usklađenosti spornih zakona s pravnom stečevinom EU-a ne zna za ovu činjenicu ili svjesno postupa na ovaj način, čime se nedvojbeno, makar i neizravno, miješa u postupak pred Ustavnim sudom Republike Hrvatske, na način koji se teško može ocijeniti kao prihvatljiv iz motrišta samog prava EU-a, a za time ima još manje potrebe jer će i sam Ustavni sud o tome voditi računa po službenoj dužnosti. Pored toga, treba obratiti pozornost i na sljedeće:

U javnosti se već dulje vrijeme o čitavom problemu govori na način da se nedovoljno razlikuje sudski postupak povodom kolektivne tužbe od zakona o konverziji, a što je samo po sebi zbunjujuće, jer je donošenjem zakona došlo do svojevrsnog preklapanja, tako da je hrvatski Sabor čak u tri navrata donosio zakone koji su se odnosili na ono što je već bilo predmetom sudskog postupka, povodom kolektivne tužbe koju je pred Trgovačkim sudom pokrenula, u ime udruge Franak, Udruga Potrošač. Dakle, javnost mora razlučiti sudsku presudu od zakona i uočiti jednu bitnu razliku. Naime, sudsku nadležnost za ocjenu odnosno proglašenje pojedinih ugovornih odredbi ili čitavog ugovora ništavnim ne može osporiti nitko i upravo je prirodna nadležnost sudova da mogu proglašavati ugovore ništavnim, dok o tome istom pitanju ovlast parlamenta da odlučuju o istom pitanju nije pravilo nego iznimka, dakle u redovnom slučaju o proglašenju ništavnosti pojedinih ugovornih odredbi postojećih ugovora ne odlučuju parlamenti zakonima / Zakoni se u pravilu donose pro futuro, uz valjan vacatio legis) nego sudovi i to je osnovno pravilo, ali kao i svako pravilo trpi iznimke, dakle ako parlament (Sabor) odluči na zakonskoj razini zadirati u postojeće, već sklopljene ugovore on za to mora imati naročito opravdane razloge, a koji u ovom slučaju nedvojbeno postoje, a što Europska komisija u svom vrlo jednostranom pogledu na čitav problem nije uočila ili nije željela uočiti, dapače se prihvatila zadatka ponovnog suđenja i ocjenjivanja ugovornog odnosa.

Pravilo koje trpi iznimke

Prema tome, sudsku nadležnost za donošenje presude Europska komisija ne može na bilo koji način osporiti, dok zakonodavnu ovlast Sabora da zakonom zadire u postojeće ugovore načelno može osporiti i kada je EK tako postupila ona je postupila potpuno rutinski, primjenjujući osnovno načelo da zakonodavna vlast u pravilu ne smije zakonima utjecati na već postojeće ugovore i u njima ugovorenu razdiobu prava, obveza i rizika. No, kao što je rečeno, to je osnovno pravilo koje trpi iznimke, a potpuno načelno ovaj problem se samo u dijelu na kojeg se odnosila kolektivna tužba (samo za potrošačke ugovore) ticao nekih 60 do 100 tisuća potrošačkih ugovora, a s obzirom da su te ugovore sklapale uglavnom osobe u obiteljskom statusu moguće je zaključiti da se problem u najužem smislu odrazio na pravnu i materijalnu poziciju približno 300 do 400 tisuća hrvatskih građana, ako se pođe od toga da prosječna obitelj ima 3 do 4 člana, a budući da u Hrvatskoj ne živi više od 4,5 milijuna građana, može se zaključiti da se radi približno o 10% stanovništva, koje osjeća posljedice nezakonite prakse poslovnih banaka koje rade u Republici Hrvatskoj. S tim u vezi se postavlja pitanje da li bilo koja vlada, pa tako onda i hrvatska, treba u takvoj situaciji pasivno promatrati sudbinu 10 posto stanovništva ili svaka razumna, demokratski izabrana vlada ima pravnu, društvenu i moralnu obvezu reagirati u takvoj situaciji. Mislim da je odgovor jasan, dakle radilo se o iznimnoj situaciji u kojoj su poslovne banke, postupajući u zloj vjeri, pravno i materijalno ne samo ugrozile temeljne vrijednosti pravnog poretka nego su i ga ozbiljno narušile, do mjere da se može reći da su poslovne banke svojim nezakonitim poslovanjem narušile javni poredak Republike Hrvatske, prema tome postojala je iznimna situacija koja načelno opravdava pokušaje Vlade i Sabora da zakonskim putem interveniraju u pravni kaos kojeg su svojim osmišljenim „proizvodom“ kreirale upravo inozemne banke porijeklom iz EU-a (pretežito iz Austrije i Italije), a koje djeluju u Republici Hrvatskoj putem poslovnih banaka koje se formalno vode kao hrvatske. Stoga se radi o posljedicama nezakonite bankarske prakse odnosno korištenja bankarskog „proizvoda“ kojeg su u Republiku Hrvatske uvezle banke čije se matice nalaze prvenstveno u zemljama EU-a, jer prije toga domaći bankarski sustav, bilo hrvatski ili jugoslavenski, nikada prije nije građanima-potrošačima stvorio ovu vrst pravne i ekonomske nesigurnosti, stoga držim da Vlada Republike Hrvatske treba zatražiti od Europske komisije i Europske centralne banke da u određenom roku odgovore kojim mjerama će prisiliti inozemne banke (iz Austrije, Italije, Francuske i Mađarske - sve članice EU-a) da nadoknade materijalnu štetu hrvatskim građanima i daju im neki oblik moralne satisfakcije, zbog stvaranje opisane pravne i društvene nesigurnosti najširih razmjera, a koju neprihvatljivu praksu su austrijske banke i njihove podružnice uvele i u druge zemlje bivše Austro-Ugarske monarhije (od Poljske i Mađarske do Hrvatske, Bosne i Hercegovine) kao i u nove članice EU-a (Rumunjska) i bivše Jugoslavije (Srbija, Crna Gora), upravo s ciljem da se prvenstveno putem nezakonito ugovorene valutne klauzule vezane uz CHF ostvari znatna nezakonita dobit, a koju su matične banke vjerojatno potrošile i sada taj novac ne žele ili ne mogu, bez težih posljedica, vratiti oštećenim klijentima. Prema tome, ako se čitavo pitanje promotri kao uvoz nezakonite prakse iz zemalja EU-a onda je stajalište Europske komisije, kako iz pravnog tako i iz moralnog stajališta, u ovom jednostranom, ultimativnom obliku potpuno neprihvatljivo, tim više što je vidljivo da Europska komisija „zaboravlja“ i na stajališta nadležnog suda EU-a o tome na koji način se u praksi treba protumačiti pravo potrošača na informiranu odluku, samim time ignorira bitan dio europskog potrošačkog prava, a na to da su banke postupale u zloj vjeri se uopće ne osvrće. Na koji način je Europska komisija utvrdila da su potrošači bili valjano informirani o mogućim ekonomskim posljedicama ugovaranja valutne klauzule u kombinaciji s promjenljivom kamatnom stopom ostaje mi potpuna nepoznanica, u svakom slučaju očito je da je Europska komisija u potpunosti ignorirala sve presude koje su u Republici Hrvatskoj o spornoj praksi EU-banaka u međuvremenu donijete, pa čak i presude nadležnog suda Europske unije.

Unatoč postojanju opisanih, naročito opravdanih okolnosti koje načelno opravdavaju donošenje zakona kojima se, kao iznimka od pravila, zadire u postojeće ugovore, donošenje ovih zakona može biti i prema mom mišljenju jest sporno iz drugog aspekta. Naime, zakon o konverziji donijet je u trenutku kada je već postala pravomoćna presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, a koju je potvrdio i Vrhovni sud Republike Hrvatske, kojim presudama su ovi sudovi zauzeli stajalište da su poslovne banke valutnu klauzulu ugovorile zakonito. Stoga se sada prvenstveno postavlja pitanje da li je Sabor Republike Hrvatske u trenutku donošenja spornih zakona o konverziji smio o tome, u obliku zakona, odlučivati na način koji je u sadržajnom smislu bio u suprotnosti s pravomoćnim presudama Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske i Vrhovnog suda Republike Hrvatske o pitanju pravne valjanosti valutne klauzule. Odgovor je sljedeći:

Sabor Republike Hrvatske bi zbog izuzetno teških posljedica nezakonitog poslovanja tuženih banaka, a koje su se odrazile na pravnu i imovinsku situaciju 10% stanovništva, pa i šire od toga / velik broj obrta, obiteljskih poljoprivrednih gospodarstava, malih i srednjih poduzetnika / imao pravo izglasati spomenute zakone, jer su inozemne poslovne banke / po porijeklu i vlasništvu iz EU-a, u razdoblju prije nego što je Hrvatska postala članicom EU-a/ narušile javni poredak Republike Hrvatske, ali unatoč tome u tom trenutku Sabor Republike Hrvatske nije smio donijeti zakon koji bi po svom osnovnom sadržaju bio u izravnoj suprotnosti s presudom Vrhovnog suda RH. Dakle, prema načelu trodiobe vlasti Sabor Republike Hrvatske u tom

trenutku, unatoč iznimom karakteru nastale situacije i najboljoj namjeri da se narušeni javni poredak ponovno uspostavi, nije u tom trenutku trebao donositi takav, konačni zakon. Potpuno je logično da će se poslovne banke pozvati na svoja ugovorna prava, ako im je Vrhovni sud, u dijelu koji se tiče valutne klauzule, potvrdio da su valutnu klauzulu ugovorile zakonito, stoga je bilo ponešto iluzorno očekivati da se inozemne banke neće pozvati na svoja ugovorna prava, uz opisanu tvrdnju da im ih donijeti zakon o konverziji teško narušava. Dakle, temeljem načela trodiobe vlasti ni Sabor Republike Hrvatske nije u tom trenutku smio donositi zakon koji ignorira presudu Vrhovnog suda RH, a isto tako i prije toga donijetu presudu Visokog trgovačkog suda RH, koje su pravomoćno priznale –utvrdile da su tužene poslovne banke zakonito ugovorile valutnu klauzulu. Držim da je takvo postupanje Sabora Republike Hrvatske u tom trenutku iz navedenih razloga bilo protivno temeljnom ustavnom načelu o trodiobi vlasti i to je osnovna činjenica, ali se ne smije zaboraviti da je presuda Vrhovnog suda Republike Hrvatske u dijelu kojim je taj sud utvrdio zakonitost ugovaranja valutne klauzule predmet postupka pred Ustavnim sudom, a povodom ustavnih tužbi koje su podnijeli ne samo Udruga Potrošač nego i pojedine poslovne banke. Prema tome, o istoj materiji odlučivali su i redovni sudovi / presudama povodom kolektivne tužbe / i Sabor Republike Hrvatske, povodom zakonskih prijedloga Vlade RH, a ovaj svojevrsni paralelizam u odlučivanju završio je i kao paralelizam pred Ustavnim sudom Republike Hrvatske, koji dakle pred sobom ima: 1. zahtjev za ocjenu ustavnosti Zakona o konverziji i 2. Ustavnu tužbu protiv presude Vrhovnog suda u kolektivnom procesu, a to su dva postupka, što treba jasno razlikovati, jednako kao što treba razlikovati sudske presude od donijetih zakona.

Navedeno znači da daljnje postupanje Vlade RH i Europske komisije mora voditi računa o ovim činjenicama, drugim riječima sve i da zakon o konverziji bude proglašen kao protivan Ustavu Republike Hrvatske i/ili pravnoj stečevini EU-a to još ne znači da je Republika Hrvatska ipso facto konačno obvezana nadoknaditi bilo kakvu štetu poslovnim bankama, ako povodom ustavne tužbe Ustavni sud Republike Hrvatske ili kasnije nadležni sud EU-a ukine presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske u dijelu kojim je taj sud priznao zakonitost ugovaranja valutne klauzule. Dakle, ako Ustavni sud i ukine zakon o konverziji to još ništa konačno ne znači, jer pitanje da li su poslovne banke pretrpjele štetu koju bi im Republika Hrvatska bila dužna nadoknaditi zbog neovlaštenog donošenja spornog zakona o konverziji OVISI PONAJVIŠE O TOME DA LI SU POSLOVNE BANKE S POTROŠAČIMA ZAKONITO I U SKLADU S USTAVOM REPUBLIKE HRVATSKE UGOVORILE VALUTNU KLAUZULU. Dakle, za pitanje da li će Republika Hrvatska biti dužna nadoknaditi štetu poslovnim bankama nije presudna odluka Ustavnog suda o ustavnosti zakona o konverziji nego odluka o ustavnosti presude Vrhovnog suda RH o valutnoj klauzuli. Naime, ako Ustavni sud ukine presudu Vrhovnog suda u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu i u postupku nakon toga valutna klauzula u ugovorima bude utvrđena ništetnom, navedeno znači da na temelju ništete ugovorne klauzule (one o ugovaranju valutne klauzule vezane uz CHF) poslovne banke nisu stekle nikakva prava, a budući da na temelju ništete valutne klauzule poslovne banke nisu stekle nikakva imovinska prava to im onda ta nepostojeća prava (na temelju ništete valutne klauzule) Republika Hrvatska kasnijim zakonom o konverziji, sve i da ga Ustavni sud proglašuje neustavnim, NIJE NI MOGLA ODUZETI. Prema tome, u najmanju ruku je preuranjeno govoriti o tome da je Republika Hrvatska zbog spornog zakona o konverziji ipso facto obvezana poslovnim bankama nadoknaditi štetu od 1 milijarde eur-a, jer ako Ustavni sud RH ukine presudu Vrhovnog suda RH i ako nakon toga Vrhovni sud donese novu, drugačiju presudu kojom bi potvrdio prvostupanjsku presudu o ništetnosti valutne klauzule, za što sam u prvostupanjskoj presudi iznio više nego dostatnu argumentaciju, ali koju je očigledno „pojeo“ autoritet Vrhovnog suda, onda u tom slučaju poslovne banke na temelju ništete klauzule nemaju pravo od države tražiti niti jednu kunu, ali će im porasti obveza na ime naknade štete potrošačima, barem za onaj dio koji u međuvremenu nije zastario, što napominjem stoga jer proizlazi da na tu mogućnost više nitko ne računa. Prema tome, poslovne banke i nadležna regulatorna tijela trebaju voditi računa i o ovakvom mogućem ishodu, koji može dovesti do znatnijeg povećanja imovinske odgovornosti poslovnih banaka prema potrošačima (u stvarnosti će to biti vjerojatno manje, jer nikada svi potrošači ne podnesu individualne tužbe, a vjerojatno je dio zahtjeva zastario). No, čak i u slučaju da Ustavni sud Republike Hrvatske proglašuje ustavnom presudu Vrhovnog suda u dijelu koji se tiče valutne klauzule takva odluka još uvijek ostaje podložna preispitivanju nadležnog suda EU-a, no čak i da sud EU-a potvrdi zakonitost ugovaranja valutne klauzule to još ni tada ne stvara obvezu naknade štete po automatizmu odnosno prije nego što tu štetu poslovne banke uspiju dokazati, a one ju do sada dokazuju knjigovodstvenim razlozima (knjigovodstvenim otpisima na temelju postojeće metodologije HNB-a, a koja je u pravnom smislu u najmanju ruku dvojbeni, budući da se zasniva na pogrešnom knjigovodstvenom izjednačavanju valutne klauzule s čistim deviznim obvezama). U skladu s time ukazujem da je i pogješno kada se svaki puta prilikom informiranja na temu valutne klauzule vezanu uz švicarski franak odmah prikazuju novčanice švicarskog franka, a koji kod ovih kredita kao efektivna valuta uopće nije cirkulirao, jer ta valuta predstavlja samo apstrakto mjerilo vrijednosti („unit of account“), a ono što je bilo jedino u opticaju je hrvatska kuna, koju jedino treba prikazati, jer je kuna kod ove vrste valutne klauzule bila jedina valuta u opticaju („money of payment“).

"Stojim iza svakog retka presude"

Kao sudac koji je odlučivao u prvom stupnju želim naglasiti da stojim iza svakog retka prvostupanjske presude, koja nije nikakav akt milosti ili socijalne pomoći nego primjena prava i ustaljene sudske prakse i doktrine na utvrđene činjenice, što sam sve jasno obrazložio u presudi. Prema tome, ako sam naglasio da se presuda Vrhovnog suda nije smjela na opisani način ignorirati to ne znači da se slažem s onim dijelom te presude koji se tiče zakonitosti ugovaranja valutne klauzule, a za razloge upućujem na prvostupanjsku presudu. Ujedno, a u vezi s kontinuiranim ponavljanjem tvrdnji da bi usvajanje presude i u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu predstavljalo narušavanje pravne sigurnosti i investicijske klime, ističem sljedeće: Svaki poduzetnik treba poslovati zakonito i sam snositi rizik i sankcije za svoje loše poslovne poteze i/ili nezakonito poslovanje. U suprotnom, stvara se situacija u kojoj za nezakonito poslovanje i loše poslovne odluke imovinske posljedice snosi druga ugovorna strana i država- porezni obveznici, a što nužno dovodi do neodgovornog poduzetništva, a ovo načelo se u jednakom mjeri odnosi i na poslovne banke, čije bilance se ne smiju spašavati tako da se pri tome krše temeljna načela obveznog prava i prava potrošača, bilo hrvatskog prava i/ili prava EU-a, na teret hrvatskih potrošača i poreznih obveznika. Budući da postupci pred Ustavnim sudom Republike Hrvatske traju u navedenim oblicima, bilo kakvo pregovaranje o odštetnim zahtjevima je preuranjeno sve dok Ustavni sud Republike Hrvatske ne donese svoje odluke kako o ustavnosti zakona o konverziji tako i o ustavnosti presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske o valutnoj klauzuli, a postupak pred Ustavnim sudom Republike Hrvatske nije ovlaštena ignorirati niti Europska komisija.

Prema tome, sudovi u Republici Hrvatskoj su zaključili da su banke EU-a nezakonito ugovorile i valutnu klauzulu (kao način utvrđivanja predmeta obveze) i promjenljivu kamatnu stopu (kao cijenu kreditiranja) i to je bio moj zaključak kao suca prvostupanjskog suda, dok su od toga Visoki trgovački sud RH i Vrhovni sud RH prihvatili dio o nezakonitosti /ništetnosti / promjenljive kamatne stope, dok nisu prihvatili zaključak o nezakonitosti ugovaranja valutne klauzule, a koji dio je predmet ustavnosudskog postupka pred Ustavnim sudom RH, koji presudu Vrhovnog suda RH u tom dijelu može i ukinuti. Prema tome, radi se o pitanju zakonitosti poslovanja EU banaka u Republici Hrvatskoj, a ne o bilo kakvom zahtjevu da poslovne banke, ad absurdum, s Vladom RH i potrošačima zajednički sudjeluju u procesu što „pravednije“, preraspodjele tečajnih razlika, na način koji gotovo da bi od banaka činio dobrotvorne ustanove i to tako da bi se negirala svaka nezakonitost u njihovom poslovanju, dakle čak i ona koja je već dijelom pravomoćno utvrđena, a dijelom se još preispituje. Prema tome, Europska komisija ne treba i ne može zahtijevati od banaka da se u ime socijalne osjetljivosti odreknu makar i jedne kune zakonito ostvarene dobiti, jer banke nisu socijalne ustanove, ali isto tako ne može Europska komisija pod plaštom brige o pravednosti raspodjele tečajnih razlika negirati elementarnu činjenicu da se centralno pitanje svodi na pitanje zakonitosti i ustavnosti poslovanja EU banaka u Republici Hrvatskoj. Svaka „pravedna“, raspodjela u kojoj bi dio tereta tečajnih razlika trebalo olakšati samo „siromašnijim“ klijentima, a ostaviti ga „bogatijim“ klijentima je smislen jednako kao i tvrdnja da se bogatije građane smije varati i pljačkati, jer jednostavno imaju previše, dakle rješenja koja stalno nude EU banke o „pravednijoj raspodjeli“ tečajnih razlika između klijenata, banaka i države, a koja je sada

prihvatila i EU komisija, su apsurdna i pravno neodrživa. Jedino pravo pitanje je samo ono o zakonitosti i ustavnosti poslovanja EU –banaka u Republici Hrvatskoj, dok obrazloženja o potrebi „pravednije“ raspodjele tečajnih razlika predstavljaju prikriveni pokušaj spašavanja loših bilanci EU –banaka na teret hrvatskih potrošača, a sada i hrvatskih poreznih obveznika, unatoč tome što su te EU banke gotovo izvjesno već nezakonito naplatile i transferirale nekoliko milijardi kuna nezakonito stečenog prihoda iz Hrvatske u matične zemlje.

Više od ovoga, kao sudac koji je donio prvostupanjsku presudu u kolektivnom procesu, ne mogu komentirati. Međutim, želio sam skrenuti javnosti pozornost na neke osnovne činjenice, a koje se, dijelom i zbog složenosti materije, ne prikazuju dovoljno jasno ili čak tako da upućuju na potpuno pogrešne zaključke. Također, na reagiranje me je natjerala i činjenica da Republika Hrvatska trenutno ima tzv. „tehničku vladu“, a do formiranja nove će proći još nekoliko mjeseci, a Europska komisija je svoje upozorenje objavila upravo sada, dajući spornom pitanju karakter hitnosti, bilo slučajno ili namjerno, baš u ovom „interregnumu“ vlasti.

Premier Luxury Mountain Resort,...



Od 9.806 RSD
Rezervirajte idealan hotel na
TripAdvisor

G+1

Подели 645

Komentari

Komentari na forumu objavljuju se u realnom vremenu i Index.hr ne može se smatrati odgovornim za izrečeno. Zabranjeno je vrijeđanje, psovanje i klevetanje. Upisi s takvim sadržajem bit će izbrisani, a njihovi autori prijavljeni nadležnim službama.

11 Comments

Sort by Top



Add a comment...



Luka Cevosarg

Samo nek Marić kontaktira Dobronića u sastavljanju odgovora tim pizdama krupnog kapitala! Izvrstan tekst, a o tajmingu prigovora pred nove izbore da ne govorim.

Like · Reply · 8 · Jul 12, 2016 12:42pm



Slaven Bošković · Ekonomski fakultet Zagreb

Gospodine Dobronić - svaka vam čast. Svaka riječ u vašem obraćanju je na mjestu. Da su svi suci u ovoj zemlji kao Vi, ovdje bi vladao pravni red, a ne - kaos! Čestitam i želim vam puno uspjeha u daljnjem radu.

Like · Reply · 23 · Jul 12, 2016 10:10am



Davor Kržak

Je, banke bi svakao htjele natrag lovu koju su otele od građana. Treba im oplait poreze na aktivu jedno 50%, pa neka onda petljaju.

Like · Reply · 4 · Jul 12, 2016 11:51am



Moya South

Izvršno i stručno objašnjeno. Znači bitna je procjena ustavnosti odluke Vrhovnog Suda, a ne procjena ustavnosti Zakona o konverziji, a Europska komisija se nije smjela ovako grubo uplitati u hrvatske sudske procese.

Like · Reply · 4 · Jul 12, 2016 1:13pm



Vedran Lekić · Manager at Apartmanija.pl

Onda ispada da sudac RADOVAN u nekoj tužbi bla bla NAROD protiv MOL-A može donijeti presudu da mol nije vlasnik INE nego hrvatski narod.i to je to..eu komisija je vaginin dim u odnosu na hrvatske suce..

Like · Reply · 2 · Jul 12, 2016 9:32am



Krešimir Novak · Sveučilište u Zagrebu

A što ako je europska komisija samo interesna grupacija krupnog kapitala? Što ako